

לשון תפארת, כמו יתאמרו כל פועל און - מה"יתאמרו" של ה"פועל און" נהי' "עד" ("מצathi להם עד"), הוא חדש אשר לא רק שינוי הפרשה והבדלה כו', אלא נוצרת תפארת ושבח, כי באמצעות תשובה פועלים גם הזדונות הופכים לזכות ("יתאמרו").

נו, **יח'יט**
וה' האמירך היום להיות לו לעם סגולה כאשר דבר לך ולשמר כל מצוחיו:
ולתרך עליון על כל הגוים אשר עשה להטהלה ולשם ולחטארת ולהיתך עם
קדש לה' אלקיך כאשר דבר

כאשר דבר לך: **וכיימס לי סגולה** (ימרו יט, ט).

ולהיוחך עם קדוש וגוי כאשר דבר: **וכיימס לי קדושים** (קדושים כ, כו).

צריין ביאור:

א. בדיבור המתחליל הראשון אינו מעתיק בדיבור המתחליל את המלים "להיות
לו לעם סגולה", ואילו בדיבור המתחליל השני מעתיק גם "ולהיוחך עם קדוש".

ב. (בדיבור המתחליל השני). מדובר אינו מביא "וזאתם תהיו לי ממלכת כהנים
וגוי קדוש" שנאמר ביתרו שם (פסוק 1).

ג. מדובר אינו מביא "קדושים תהיו" שנאמר בתחילת פרשת קדושים, או
"**וְהַקְדִּשָּׁתֶם וְהִיְתֶם קָדוֹשִׁים**" הכתוב בסוף פרשת שמיני.

והביאור:

זה ש"להיות לו לעם סגולה" נאמר בפסוק בפני עצמו ו"ולהיוחך עם קדוש"
בפסוק בפני עצמו (אף שלשניהם יש תוכן דומה), והכתוב מפסיק ביןיהם
ב"ילשמור כל מצוחיו", שהוא פוליה מצד ישראל, מוכח שהם שני עניינים
שונים.

וההבדל ביניהם מובן מכך שלגבי הראשון נאמר "כאשר דבר לך", ואצל השני
- "כאשר דבר":

- רשיי פירוש לעיל (ויצא כה, טו) "כל לי לך ולهم הסמכים אצל דיבור -
משמשים לשון על". מובן אם כן, ש"כאשר דבר לך" פירושו כפי שהקב"ה
הבטיח ואמר על ישראל, ואילו "כאשר דבר" פירושו כפשוטו - כפי שהקב"ה
דיבר וזכה לישראל.

לכן מביא לגבי "להיות לו לעם סגולה" את הפסוק "**והייתם לי סגולה**", שהוא
דיבור הקב"ה על ישראל; ולגבי "ולהיוחך עם קדוש" מביא "**והייתם- לי קדושים**". שהוא ציווי לישראל.

לפי זה מובן מדוע אינו מביא את הפסוק "ואתם תהיו לי מלכת כהנים וגו' קדוש", כי זה בא בהמשך להנאמר לפני זה "והייתם לי סגולה", שהוא הבטחה ולא ציווי.

והנה, ישנו שינוי נוסף בין "להיות לו עם סגולה" ל"ולהיות עם קדוש": בראשון נאמר "להיות לו", ובשני - "ולהיותך" (המדגיש פועלת ישראל). וגם משינוי זה מובן שהיותם עם קדוש אינו פועלה מצד הקב"ה (כמו היה עם סגולה) אלא פועלת ישראל בגל ציווי הקב"ה. לכן מעתיק בדיור המתחיל גם מלת "ולהיותך", כדי להדגיש שינוי זה.

וכדי לבאר מדוע אינו מביא "קדושים תהיו" או "והתקdashתם והייתם קדושים" מעתיק בדיור המתחיל גם את המלים "עם קדוש":

מדובר כאן על ישראל כעם ("עם סגולה", "עם קדוש"), וב"קדושים תהיו" וב"והתקdashתם והייתם קדושים" לא מודגש שאליהם ציוויים לכל ישראל (הם ציוויים לכל יחיד, כשאר ציוויי התורה). ואילו "והייתם לי קדושים" מדובר על ישראל כעם, וכפי שכחטוב שם בהמשך "ואבדיל אתכם מכם מן העמים להיות לי".

לשון חכמים

הטעם שרש"י אינו כותב כאן "זהיכן דיבר" (כלשונו בפרשׁת ואתחנן ו, ט. עקב יא, כה. ראה טו, ו. ועוד) - יש לומר: רשי"י כותב בן רק כאשר המקום בו "דיבר" שונה מהלשון שאומר "כאשר דבר", או כשהדיבור هي' אחר כך (כבפרשׁת ראה שם).

כ, ט
וידבר משה והבניהם הלויים אל כל ישראל לאמר הסבה ושמע ישראל היום
זהה נהיית עם לה' אלקיך

היום הזה נהיות: **כל يوم יסוי בענין כלילו כיוס נחלת עמו נבלית.**

לרשי"י הוקשה מדוע נאמר "היום הזה", ולא "היום" סתם, כפי שנאמר במקומות אחרים: "אשר אנכי מצוך היום" (ואתחנן ו, ו), "אשר אנכי מצוה אתכם היום" (עקב יא, יג). ומתרץ, "בכל יום יהיה בענין כו'" (ראה בביור לרשי"י לעיל כו, טז).